

Вислизаєш, з обіймів сновидних смерти...

Віктор Неборак

Вислизаєш, з обіймів сновидних смерти.
Власне прізвище містом несеш на конверті.
З підземель виповзають знайомі щурі,
тягнуть віяло нецікавих історій
і канючать на кір. Їхні байки старі.
Їм би плавати в балії спирту просторій.

Спека одяг здирає. Повсюдний стриптиз
не дивує. Отой під грибочком затис
між повіками вічний плин геніталій.
Ти також роздягаєш якусь із елен
і сповзаєш ліниво по зоні запалій,
фантазуєш, який там вмістився би член

або що в ній припишло? — яка-не-яка,
а спокуси матерія ніжна, м'яка,
та, зігнила, розлазиться часом, зараза.
Ні, наповнивши світлим пивом живіт,
ліпше благословити Тараса
носом бронзовим дегустувати цей цвіт.

Все іде, все минає. Вповзає кудись.
В кублах кублиться. Входячи, роздивись,
серце стислось — давай звідти драла!
Бо ніхто з них не вийде з кола Ваала...
— Їхні душі марнота забрала...
15-31 серпня 1998 р. Львів